

Byla jsem trestuhodně zvědavá. Dívala jsem se moc daleko a divila se zbytečně často.

Zkrátka jsem kolosálně selhávala v tom jediném, co se ode mě v životě čekalo, tedy tiše přežívat jako všichni dairnové.

Za těch časů by se vám daleko spíš povedlo pohladit si jedno-rožce než zahlédnout dairna.

Vůdce naší smečky Dalyntor měl bílou morduru a byl už celý vetřák a rád vyprávěl o dobách, kdy naši předkové po stovkách putovali pláněmi Nedarry. Večer se všichni z každé rodiny sesedli k sobě a chystali si divokou trávu a bobule a tu a tam i nějakého toho jezevce nebo tetřívka.

Ale to už bylo všechno dávno. Teď nás v našem koutě světa zbývala jen hrstka, jediná smečka čtyř rodin, choulících se k sobě jako myšata.

Schovávali jsme se před lidmi, protože nebylo nepředvídatelnějších predátorů.

Schovávali jsme se před sluncem.

Povídalo se, že kdesi daleko v horských jeskyních nebo na odlehlých ostrovech žijí další dairnové. Taky se povídalo, že podobné zprávy jsou jen báchorky vybájené z pomýlených nadějí. Mnozí si dairny pletli se psy. Jsme si ostatně v lecčem podobní.

Psi však nemají palec proti ostatním prstům. Neumějí chodit vzpřímeně. Nedokážou přeskakovat ze stromu na strom. A nemluví lidskou řečí.

A taky – odpusťte mi mou prostořekost – to nejsou ty nejostřejší drápky na tlapě, jestli mi rozumíš.

Jestli nás někde bylo víc, nebo ne, tedy najisto nevím, ale Dalyntor se na každý pád bál, že bude brzy po nás, že nás vybijí pro naši teplou a hedvábně jemnou srst.

Jako tuleně karlisiánské, které lidé lovili tak urputně, že žádní nezbyli.

Nebo jako marloty červené, které vyhubila nemoc.

Nebo jako ziguíny modročelé, kteří vymřeli, když jejich území zpustošila Dávná válka.

Způsobů, jak navždycky sejít ze světa, byla zkrátka spousta.

Nechtělo se nám věřit, že jsou naše dny sečteny. Ale jedno jsme věděli: kdysi nás bývalo hodně, teď nás zbývalo jen pár.

Mí rodiče se obávali, že kdyby došlo na nejhorší, umřela bych z naší rodiny první, a zároveň věděli, že to nejhorší se rychle blíží.

Byla jsem malá. A v mnoha ohledech nedostatečná.

Ale věděla jsem, že dovedu být statečná. Nebála jsem se, že umřu jako první.

Jen jsem nechtěla zůstat ze všech poslední.

Nechtěla jsem být *ultima*.